

Pääsiäisen sanoma

Lyhyt johdatus siihen, miksi pääsiäinen on. Sana juontuu hepreasta pasha, joka tarkoittaa kulkea ohi, päästää. Se tarkoittaa Israelin pääsyä pois Egyptin orjuudesta. Mutta sillä on ollut myös hengellisempi merkitys: ”Sinä yönä heidät vapahdettiin ja sinä yönä meidät vapahdetaan”. Tällä sanonnalla juutalaiset uskovat, että heidän pelastuksensa tulee pääsiäisyönä.

Varsinainen pelastus Jeesus Kristus on jo tullut. Tarkastelemme pelastuksen tarpeeseen johtavia vaiheita.

Raamatun alkukielestä voimme lukea, että Jumala on valmistanut ihmisen erityisellä tavalla. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ovat sanat: ”Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.” (1.Ms. 2:7) Kaikilla eliöillä on genomi, joka on kaikkien geneettisten osien summa, kromosomit, geenit ja nukleotidit. Eliön genomi on ohje, joka määrää esimerkiksi ihmisessä olemaan ihmisen keho. Data on kirjoitettu DNA:han. Kasvin genomi ohjaa kasvi, eläimen genomi ohjaa kantajansa eläimeksi. Yksi oleellinen ero näillä kaikilla on ihmiseen nähden. Ihminen on elävä sielu. Raamattu ei mainitse, että sellainen olisi millään muulla luodulla, vain ihmisellä se on. Tässä suhteessa ihmisen luominen on läpikäynyt erityiskohtelun.

Missä sielu sijaitsee? Kolmas Mooseksen kirja valottaa tätä asiaa näin: ”Sillä lihan sielu on veressä ja minä olen sen teille antanut alttarille, että se tuottaisi teille sovituksen; sillä veri tuottaa sovituksen, koska sielu on siinä.” (3. Ms. 17:11) Tuo kirjoituksen kohta selvittää uhriveren merkitystä elävälle sielulle. Se siis vakuuttaa sielun olevan veressä. Siksi israelilaiset eivät saaneet syödä verta. Ihmiselle kuoleman tuottava veren vuodatus oli myös erityisen raskauttava teko.

Tästä kertoo Kainin ja Aabelin tapaus. Kain tappoi veljensä Aabelin. (1. Ms. 4:8) Kun Jumala puhutteli Kainia, Hän sanoi, että Aabelin veri huutaa maasta kostoa. Toisin sanoen, Aabel oli olemassa vaikka hän oli kuollut. Mutta hänen sielunsa eli, koska se vuodatetun veren muodossa huusi kostoa. Aabel eli Herralle vaikka hän oli kuollut Kainille. Miksi hän eli Herralle.

Aabel oli uhrannut Herralle uhrilampaan alttarilla. Se tarkoittaa, että hän oli vuodattanut tuon eläimen verta sovittaakseen omat syntinsä. Ja se uhri oli otollinen Jumalalle. Sen vuoksi Aabel eli vielä inhimillisen kuolemansa jälkeen Jumalalle.

Kain oli uhrannut peltonsa antimia. Hän ei ollut ymmärtänyt syntien sovittamisen merkitystä vaan ajatteli voivansa sovittaa itsensä poltteleamalla

kasviksia aivan kuin olisi poltellut märkiä heiniä alttarilla niin, että niistä lähti raskas savu joka leijui maan yllä eikä niistä lähtenyt suloista tuoksua Jumalalle. Niin Kain jäi Jumalan kirouksen alle, hänen sielunsa pysyi kuolleena Jumalan edessä, koska sitä ei ollut sovitettu veriuhrilla.

Tapettuaan veljensä Kain sai merkin Jumalalta, että hän ei ole sovitettu vaan hän on henkipatto, viallinen ja syyllinen edelleen Aabelin murhaamisen tähden. Merkki minkä Kain sai oli verikosto. Se tarkoittaa samaa kuin hammas hampaasta, henki hengestä. Niinpä Raamattu kuvaa tilanteen kehitystä verikoston tiellä, kun Jumala oli ensin määritellyt Kainin osan: ”Sentähden kuka ikinä tappaa Kainin, hänelle se pitää seitsemänkertaisesti kostettaman.” Mutta tilanne kehittyi nopeasti tällä verikoston tiellä hyvin uhkaavaksi, kuten Lemek sitä kuvasi: ” minä surmaan miehen haavastani ja nuorukaisen mustelmastani, Niin Kain kostetaan seitsenkertaisesti mutta Lemek seitsemänkymmentä seitsemän kertaa.” (1, Ms. 4:24)

Näin eteni verikoston tie ja siksi ei ole yhtään ihme, että reilu toista tuhatta vuotta myöhemmin asiasta Raamattu toteaa: ”Mutta maa turmeltui Jumalan edessä ja maa tuli täyteen väkivaltaa.” (1. Ms. 6:11.) Kainin merkkinä ollut verikoston tie johti kumuloituvaan kierteeseen rikkomuksista rankaisemiseen ja niin väkivallan kierre tuli vallitsevaksi piirteeksi ihmiskunnassa.

Mutta Jumala oli opettanut Aatamille ja Eevalle, että heidän syntinsä voitiin sovittaa vain uhriveren kautta. Jumala oli tehnyt vaatteet ensimmäisille ihmisille eläinten nahoista ja sitä varten hänen oli täytynyt surmata eläimet. Ilmeisesti eläimet oli uhrattu sitten alttarilla ja mahdollisesti syöty. Jotakin tästä kertoo se, että pojat Kain ja Aabel menivät kedolle uhraamaan.

Miksi synnin sovitus on veriuhri? Edellä jo oli esillä, että koska ihmisen sielu on hänen veressään, on hän syntisenä ihmisenä sovituksen tarpeessa myös veren kautta. Ihmisen sielussa on elämän henki, kuolemattomuus, joka voi olla menossa kahteen suuntaan. Elävä sielu menee kohti iankaikkista elämää ja palaa ruumiillisen kuoleman jälkeen Jumalan luokse. Mutta sielu, joka ei ole sovitettu, joutuu iankaikkiseen kadotukseen. Mikään sielu ei ole menossa Jumalan luo ilman sovitusta.

Silloin kun ensimmäiset ihmiset lankesivat syntiin, tottelemattomuuteen Jumalan edessä, heissä tapahtui muutos verenkierrossa niin, että verenkierron ylläpitämä sielu ei enää ollut elävä vaan kuolemaan menevä. Muutos on verrattavissa geneettisen palapelin rikkoutumiseen ihmisen perimässä, koska kaikki ihmiset Aatamin jälkeen ovat osallisia perisyntistä. Aabel tajusi tämän ja siksi hän uhrasi eläimen, jotta se veri, joka siinä vuodatettiin, olisi hänen sielunsa pelastus. Mutta kuten Raamatusta voimme

lukea, hänen verensä huusi kosta maasta eli se ei ollut sillä sovitettu, että Aabel oli uhrannut lampaan. Hän oli tehnyt vain sen, mihin Jumala oli opettanut Aatamia ja Eevaa. Se uhripalvelus oli sijaisuhrin asemassa. Kuitenkin Aabel teki niin kuin oli hyvä Jumalalle. Mutta se ei tarkoita, että eläinuhri olisi ollut Jumalan lopullisesti päättämä sovitus synnistä.

Heprealaiskirjeessä sanotaan: ”Sillä mahdotonta on, että härkain ja kauristen veri ottaa pois syntejä.” (Hepr. 10:4) Sen vuoksi niillä uhreilla, joita Vanhan Liiton aikaan uhrattiin, oli vain kuva tulevasta tai varjo siitä, minkä Jeesus tuli tekemään. Siitä Heprealaiskirje sanoo: ”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa kautta.” (Hepr. 10:19,20)

Paavali teroittaa Jeesuksen uhrin merkitystä korinttolaisille: ”Siunauksen malja, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? Koska leipä on yksi, niin me monet olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset. Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.” (1. Kor. 10:16,17)

Ne jotka Kristuksessa ovat, ovat osallisia häneen siunauksen maljasta eli Jeesuksen verestä ja sen tähden ovat yksi ruumis hänen kanssaan, sillä siinä saamme olla yhtä viattoman sielun kanssa, olla osalliset siitä yhtenä ruumiina. Siinä ruumiissa on elävä sielu, joka on taivasmatkalla jo täällä ajassa. Ja tästä me ymmärrämme, että emme mitenkään voi tulla sovitetuiksi eläinten veren kautta, koska jos me siihen uskoisimme, olisimme yhtä eläinten kanssa. Ja niillä ei ole iankaikkista elämää eikä edes sielua.

Kun tällä tavoin oikein ymmärrämme Jeesuksessa olemisen ja elämisen merkityksen, meille käy kirkaasti selväksi myös, mitä Jeesus sanoi Syykarin kaivon naiselle: ..”joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” (Joh. 4:14) Jeesuksesta virtaa siis elämä meihin. Siten jos olemme hänessä, yhdessä hänen verensä sovituksen kautta, olemme elämän virran läpikulkupaikkoja, emme vain luuta ja lihaa ja inhimillisiä sanoja vaan mielemme ja sielumme on Jumalan elämän hengen kulkuväyliä. Tämän tekee mahdolliseksi yhteys, joka meillä on Jeesuksen uhriveren kautta, osallisuus siunauksen maljasta niin kuin Paavali sanoi. Tai kuten Kolossalaiskirje sanoo: pukeutukaa rakkauteen, sillä se on rakkauden side.” (Kol. 3:14) Jeesus on Jumalan rakkauden ilmentymä ja pukeutumalla häneen, olemme osalliset Jumalan rakkaudesta. Se on side täydellisyyteen. Toisin sanoen, ihminen joka lankesi syntiin, ei ole enää

täydellinen mutta Jeesus joka on viaton, on täydellinen ja osallisuus häneen, on osallisuutta täydellisyyteen eli Jumalan rakkauteen.

Koska ihmisen sielu on hänen veressään, on sielun lunastus saatava aikaan verisellä sovituksella, jonka Kristus ristillä teki. Me voimme saada sen omaksemme syömällä hänen lihansa ja juomalla hänen verensä. Uskomalla tämän, Jumala antaa Pyhän Henkensä uskovaan ja sitoo täydellisyyden siteellä itseensä rakkautensa kautta. Kuten Johannes on kirjoittanut: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka uskoo häneen vaan saisi iankaikkisen elämän.” (Joh. 3:16)

Paratiisin ennecuvan mukaan Jeesus uhraa itsensä ja hankkii suojavaatetuksen ihmisille, hänen verensä on vanhurskauden vaate jokaiselle uskovalle. Näin rististä on tullut se liiton merkki, joka on kautta aikain kertonut pelastuksesta. Risti on ollut Jumalan mielessä aivan alusta asti, sillä jo Raamatun ensimmäinen sana Bereshit sisältää vaikuttavalla tavalla koko evankeliumin. Sanassa kirjainten muodostama merkitys voidaan muotoilla seuraavalla tavalla: esikoisen surmaavat ihmisten kädet, se on liitto Jumalan ja ihmisten välillä ja sen liiton merkinä on risti.

Ensimmäisenä pääsiäisenä, jolloin Israelin kansa pääsi lähtemään Egyptistä, Jumala käski kansansa sivellä oviensa kamanat ja pihtipielet karitsan verellä. Karitsa toimi sijaisuhrina ja esikuvana Jeesuksesta. Ja veri toimi liiton verenä. Veri siveltiin isopilla. Isopissa oli hahtuvaisia, joten sitä saattoi käyttää kuin maalarin harvahaivenista pensseliä. Ensin isoppi kasteltiin astiassa, jossa oli verta ja sitten käsi nosti sen ylös oven kamanalle, johon tehtiin veren merkki. Sitten käsi ja isoppi laskettiin alas kastamaan sivellin uudelleen ja nyt käsi nosti sen vasemmalle pihtipielelle eli oven karmiin ja teki siihen merkin. Sitten käsi siirsi pensselin oikeaan karmiin ja teki siihenkin merkin.

Tällä tavoin papitkin yleensä tekevät, kun siunaavat Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, he kuljettavat kättään saman kuvioisesti kuin verellä merkitsijä muinaisessa Egyptissä israelilaisten kotien ovipieliin ja kamanaan. Sen lisäksi noista merkeistä jäi kuvio, joka muistuttaa ristiä. Kulkiessaan ovesta sisään, israelilaiset kulkivat ristin kautta ja pelastuivat, jos eivät tulleet ulos. Näin se on nytkin; vain sisällä Kristuksen sovitustyössä olevat pelastuvat, eivät ne jotka siitä astuvat ulos.

Myöhemmin risti seurasi Israelin kansaa myös erämaavaelluksella. Kun he asettuivat sukukunnittain Exoduksessa mainitulla tavalla, siitä syntyi ylhäältä katsoen ristin muotoinen kuvio. Israel vaelsi ristisaatossa aina luvattuun maahan saakka.

Viimein Jeesus kuoli ristillä. Siinäkin kysymyksessä on risti. Ristillä hänen kyljestään vuoti vesi ja veri. Profeetta Hesekiel kuvaa kahta Aromaahan virtaavaa puroa, jotka tekevät maan eläväksi. ”Ja kaikki elolliset, kaikki, jotka liikkuvat, virkoavat elämään kaikkialla, mihin tämä kaksoisvirta tulee...” (Hes. 47:9)

Mihin vain ja kenen ulottuville, kuivaan sydämen aromaahan, Jeesuksen kyljestä vuotanut kaksoisvirta vain tulee, siinä syttyy ihminen elämään täydellisyyden siteellä Jumalan yhteyteen. Tuo side on Jumalan rakkauden osoitus ihmisille, Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Ajattele myös ristillä riippunutta ryöväriä, jolle Jeesus sanoi: tänä päivänä olet kanssani paratiisissa. Kuinka hän uskalsikin tunnustaa Jeesuksen ihmisten edessä hetkellä, jolloin opetuslapsetkin olivat paenneet. Niinkin toivottomaan tilaan, joka ryöväriellä oli, ulottui Jeesuksen rakkaus. Sinun sydämesi aromaa tuskin on kuivempi kuin ryöväriin, etteikö sitä Jeesuksen kyljestä vuotanut vesi ja veri voisi kostuttaa.

Se on pääsiäisen sanoma ja sen syvin merkitys.